

Wreszcie w ramach zarzutu piątego skarżąca podnosi, że zaskarżony wyrok obciążony jest brakiem uzasadnienia i błędną oceną okoliczności łagodzących podniesionych przez nią przed Komisją. Skarżąca twierdzi, że Sąd naruszył zasady postępowania i niewłaściwie ocenił, że szkodą dla niej, niektóre dowody.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).
- (²) Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998, C 9, str. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-194/06 SNIA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 31 sierpnia 2011 r. przez SNIA S.p.A.

(Sprawa C-448/11 P)

(2011/C 311/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: SNIA S.p.A. (przedstawiciele: A. Santa Maria, C. Biscaretti di Ruffia i E. Gambaro, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku oddalającego skargę wniesioną przez SNIA S.p.A. i w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w części, w jakiej zalicza ona SNIA S.p.A. do grona swoich adresatów i nakłada na nią, solidarnie z Caffaro S.r.l., grzywnę w wysokości 1 078 milionów EUR;
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w oparciu o wskazówki i kryteria określone przez Trybunał w postępowaniu w sprawie niniejszego odwołania;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego SNIA podnosi błędne zastosowanie prawa przez Sąd polegające na automatycznym stwierdzeniu odpowiedzialności SNIA ze względu na jej połączenie z Caffaro S.p.A. oraz na niewłaściwym zastosowaniu zasad dotyczących przypisania odpowiedzialności w dziedzinie konkurencji, w szczególności w odniesieniu do tak zwanej zasady „ciągłości gospodarczej” i do zasad dotyczących ciężaru dowodu. Zdaniem skarżącej sąd w pierwszej instancji dokonał ponadto błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych i przeinaczył niektóre dowody.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca zarzuca wyrokowi brak stwierdzenia niezgodności pomiędzy pismem w sprawie przedstawienia zarzutów i zaskarżoną decyzją w odniesieniu do

połączenia SNIA i Caffaro S.p.A. W szczególności skarżąca podnosi naruszenie i błędne zastosowanie przez Sąd art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (¹), naruszenie jej prawa do obrony, błędną kwalifikację prawną oraz przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, błędną ocenę dowodów prowadzącą do przeinaczenia ich treści i zakresu, oraz naruszenie prawa do obrony. W szczególności skarżąca zarzuca wyrokowi brak stwierdzenia niewystarczającego uzasadnienia i wewnętrznej sprzeczności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim uznaje ona SNIA za odpowiedzialną solidarnie. Ponadto skarżąca podnosi „przeinaczenie” treści zaskarżonej decyzji oraz naruszenie prawa do obrony ze względu na stwierdzenie przez Sąd odpowiedzialności skarżącej na podstawie elementów, co do których SNIA nie miała możliwości wypowiedzieć się ani w postępowaniu administracyjnym, ani w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-195/06 Solvay Solexis przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 września 2011 r. przez Solvay Solexis SpA

(Sprawa C-449/11 P)

(2011/C 311/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Solvay Solexis SpA (przedstawiciele: T. Salonicco, G.L. Zampa i G. Barone, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku oraz stwierdzenie nieważności decyzji, w zakresie, w jakim stwierdzono w nich, że Ausimont uczestniczył w naruszeniu w okresie od maja do września 1997 r., a w konsekwencji ponowne obliczenie kwoty grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w art. 2 decyzji;
- uchylenie zaskarżonego wyroku i decyzji w zakresie, w jakim w odniesieniu do okresu późniejszego niż okres od maja do września 1997 r. nie uznano w nich, że naruszenie Ausimont miało mniejszą wagę, ze względu na to, że nie uczestniczył on w porozumieniu dotyczącym ograniczenia zdolności produkcyjnych, i umieszczono go w niewłaściwej kategorii dla potrzeb określenia kwoty podstawowej grzywny, a w konsekwencji ponowne obliczenie kwoty grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w art. 2 decyzji;

- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym powyżej i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- I. Naruszenie art. 101 TFUE i art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾, niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie oraz związane z tym wypaczenie dowodów, gdyż nie wykazano, że postępowanie Ausimontu w okresie od maja 1995 r. do września 1997 r. można uznać za uczestnictwo w „porozumieniu” lub „uzgodnionych praktykach”. Ponadto nieuzasadnione jest oddalenie obiektywnych dowodów przedstawionych przez skarżącą w celu wykazania, że we wskazanym okresie Ausimont działał w sposób niezależny i zgodny z zasadami konkurencji.
- II. Naruszenie zasad równego traktowania, niedyskryminacji i pewności prawa, w szczególności ze względu na brak przestrzegania wytycznych z 1998 w. w sprawie obliczania grzywien ⁽²⁾, a także brak uzasadnienia i oczywiste wypaczenie dowodów w odniesieniu do oceny wagi naruszenia Ausimontu i określenia wysokości nałożonej na to przedsiębiorstwo grzywny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 8, tom 2 s. 205–229)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. C 9, s. 3, polskie wydanie specjalne: rozdział 8, tom 1, s. 171–173)

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — JPMorgan Chase Bank, NA, J.P. Morgan Securities Limited przeciwko Berliner Verkehrsbetriebe (BVG), Anstalt des öffentlichen Rechts

(Sprawa C-54/11) ⁽¹⁾

(2011/C 311/49)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 lipca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundeskommunikationssenat — Austria) — Publikumsrat des Österreichischen Rundfunks przeciwko Österreichischer Rundfunk

(Sprawa C-162/11) ⁽¹⁾

(2011/C 311/50)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 18.6.2011.